

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Expenduntur primaria, seu substantialia impedimenta. §. 6 [i.e. 1].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

quam fororis periculo impudicitiae expositas, quibus subueniendis affectus non est. Neque placet quod dicit Sanchez exenari ab obligatione voti, in casu fororum ob praestantius obsequium diuini, quod videtur esse in subueniendis fororibus, & ab eis periculum impudicitiae praecauendo, quam in religionis ingressu. Nam si id verum esset, licet religionis votum in tale subsidium commutari propria auctoritate possit, quod non est dicendum. Si autem votum abque vlla temporis determinatione emissum est, cum tunc obligatio eius latitudinem habeat, ex circumstantiis extrinsecis, restringi, vel amplari tempus executionis potest, vt *superiori tract.* diximus: ac proinde ex necessitate fratrum, & a fortiori fororum extendi tempus obligationis potest pro prudentis arbitrio. Vnum tamen est omnino certum supradictam fratrum necessitatem praestare sufficientem causam dispensationis concedendae Suar. *d. lib. 5. c. 6. n. 4.* Sanch. *lib. 4. sum. cap. 20. num. 33.*

14. Denique si de necessitate communi parentis loquamur, dicendum est nullum praestare impedimentum, quominus filius ea omnia religionem ingrediatur. Et idem est de parente ob communem necessitatem filij. Quia haec leuis consideratio est, vt propter illam priuandus filius sit tanto fructu, qui religionis ingressu obtineri potest: Sic D. Thom. communiter receptus *2. 2. q. 101. art. 4. ad 4. q. 189. art. 6. q. quod libito 10. art. 1. & tradit Suarez tom. 3. de Religio. lib. 5. cap. 5. num. 5.*

§. VI.

An ob paupertatem monasterij excludantur aliqui a religionis ingressu.

S V M M A R I V M.

1. Deciditur à Bonifacio VIII.
2. Quid ex eius decisione inferatur.
3. Tridentin. extensis decisione Bonifac. ad omnia monasteria virorum, & mulierum, ne possint recipi plures quam sustentari possunt.
4. Monialia, quae sufficientem dotem monasteria praebet, quae commode sustentari possit per totam vitam recipi possit vltra numerum designatum.
5. Ex vi Concilij non est receptio irrita, esto sit vltra numerum.

Hic quaestioni respondet Bonifac. VIII. in *c. periculoso*, §. *lano de Statu Regular.* in 6. his verbis. Sanc vt hoc latere statum commodius valeat obseruari, districtius inhibemus ne in monasterij ordinum non mendicantium aliquae recipiantur de carere in forores, nisi quod poterunt de ipsorum monasteriorum bonis, sine praesentibus abque penuria sustentari. Si secus actum fuerit, irritum decernentes.

2. Ex qua decisione inferitur graue peccatum committi, si aliqui in fororem recipiantur in monasterij ordinum non mendicantium vltra numerum earum, quae de monasteriorum bonis, sine praesentibus abque penuria possint sustentari. Quod satis indicat illa verba praecipua, *districtius inhibemus*. Item irritatio professionis sic attentata, nomine cuius receptionis professionem Pontifex intellexit.

3. At hoc decretum limitatum erat, & solum moniales ordinum non mendicantium comprehendebat; latius tamen erat decretum concilij Arelaten. relatum in *c. 1. de institutionibus*, comprehendens omnia monasteria virorum, & mulierum ibi. Non amplius suscipiantur in monasterio monachorum, aut clericorum, seu etiam puellarum, quam quot se regere de bonis Ecclesiae abque penuria possunt: clarius id expressit Trident. *sess. 25. c. 1. de Regularibus*. Ibi in praedictis autem monasteriis, & domibus tam virorum, quam mulierum bona immobilia possidentibus, vel non possidentibus is tantum numerus constituitur, ac in posterum conseruetur, qui vel ex redditibus propriis monasteriorum, vel ex conuictis eleemosynis commode possit sustentari: cononat huic decreta constitutio Pij V. edita anno 1566. incipiens circa pastoralis officij.

Hinc constat in quolibet monasterio, & conuictu obligatum esse Praelatum illius sub graui culpa numerum religioniorum constituit, & constitutum conseruare, qui ex redditibus propriis monasterij, vel ex conuictis eleemosynis commode possint sustentari. At video Bonifac. VIII. & Leonem III. in consilio Arelaten. dixisse eum numerum religioniorum esse constituum, qui abque penuria sustentari possit ex redditibus monasterij, &c. At Trident. & Pius V. expressit qui commode sustentari possit in quibus verbis Tho. Sanch. lib. 7. sum. c. 21. n. 2. Latum discrimen agnoscit. Nam abque penuria (inquit) non potest sustentari, qui cogitur ad vitam sustentationem mendicari; commode vero, quando attentata religionis

Ferd. à Castro, Sum. Mor. pars I. II.

consuetudine, & personarum qualitate, monasterijque oneribus, & obligationibus sustentari nequeunt. Sed credo vtrumque idem esse: si enim attentata personarum qualitate, religionis consuetudine, & monasterij obligationibus nequeunt sustentari, penuriam patientur, coactae ergo erunt mendicare ad illam penuriam vincendam, Verumque erit non posse abque penuria attentata religionis consuetudine, &c. sustentari. Hunc numerum religioniorum in monasteriis monialium etiam exemptis Episcopus potest cum suo Praelato designare, iuxta constitutionem Gregor. XIII. incipientem *Deo sacris edit.* anno 1573: cuius verba refert prauis noua Episc. 2. p. c. 5. n. 55. in fine & Aug. Barbola 3. p. de potestat. Episcop. allegat. 98. n. 5. Ex quibus Nauarr. *comment. 4. ad Regular. n. 57. vers. nota.* & Barbola loco citato. inferunt sub graui culpa Episcopum obligatum esse hunc numerum designare. Inquit enim constitutio: super quo ordinariorum conscientiam oneramus. Quae verba obligationem grauem indicant.

4. Aduerto tamen, si monialis sufficientem pecuniam monasterio donet, qua commode tota vita sustentari possit, poterit vltra numerum designatum recipi: quia eius receptio non grauat monasterium, nec pauperius reddit, sed potius subleuat, & ita est consuetudine receptum. Quare Trident. decretum sic explicandum est, vt non possint vltra numerum constitutum moniales recipi indotatae inquam, & alendae redditibus monasterij; secus si dotatae recipiantur, & sua dote alendae: sic sustinent expresse Nauarr. tit. de redditibus Ecclesiar. q. 1. monito 62. n. 2. alias n. 100. Gutier. lib. 1. canon. q. cap. 32. n. 63. Suar. tom. 1. de Relig. tit. 3. lib. 3. c. 23. num. 19. Barbola in remission. concil. sess. 25. c. 3. de Regular. Lessius lib. 2. c. 41. dub. 3. in fine n. 36. Sanch. lib. 7. sum. c. 21. n. 5. Quod verum est, tamen si dos consumatur soluendo debita conuentus: semper enim illa ratio firma perleuet ex huius monialis dotatae ingressu conuentum non grauari, sed potius subleuari, vel conseruari, quod sublatu hoc praesentaneo subsidio forte periret: Sanch. *d. c. 25. n. 5.*

5. Deinde aduerte concilium non irritasse professionem monialis indotatae receptae vltra numerum designatum. Quare sola receptio monialium non mendicantium vltra praedictum numerum irrita censeri debet ex Textu in *cap. unico de statu Regular.* in 6. & notauit Lessius lib. 2. de iustit. c. 41. dub. 3. in fine; imo neque hanc receptionem censet. Thom. Sanch. *dit. c. 23. n. 4.* esse nullam, sed in hac parte decretum Bonifacij consuetudine abrogatum esse, cum compertum sit (inquit) plures saepe admitti indotatas vltra numerum, & neque obinde earum professio irrita declaratur. Mihi tamen de hac consuetudine non constat.

Illud verò approbo, quod dicit Sanch. *d. c. 23. in fine* nempe in monasteriis virorum hoc consilij decretum temperatum esse consuetudine; siquidem plures passim recipiuntur, quam ex redditibus conuentus, conuictisque eleemosynis de praesenti sustentari possunt, ob cuius causam debitis ingentibus fere omnes conuentus sunt grauari. At horum receptio honestatur ex eo quod communiter adest periculum, & timor ne monasterij opinio minuatur, neue ministeria fieri solita cessent, si iuuenes non recipiantur qui senium, & infirmorum defectum suppleant, & ob moraliter certam breui tempore debitis alienis satisfaciendum esse.

PUNCTUM VIII.

Qui specialiter à Religione Societatis Iesu excludantur.

Duplicia sunt impedimenta Societatis Iesu ingressoria impedientia; alia primaria, seu substantialia; alia secundaria, seu accidentaria.

§. VI.

Expenduntur primaria, seu substantialia impedimenta.

S V M M A R I V M.

1. Enumerantur haec impedimenta.
2. Vocantur substantialia, quia annullant ingressum.
3. Possit religionem hac impedimenta constituere, praecipue auctoritate Pontificis interueniente.
4. Primum impedimentum quatuor partes continet, & quae haec sunt.
5. An haec partes legitime enumerentur disputat.
6. Abnegatio fidei debet esse perfecta, vt sit impedimentum.
7. Debet esse probabilis.
8. Si vt suspectus haeresis declaratus fueris, cum tamen in errorem non inciideris, non videtur impedire.

M 3 9 Schisma

- 9. *Schisma proprium, quamvis ab hæresi separatim impedimentum præstat.*
- 10. *Homicidium ob propriam defensionem non est impedimentum, neque auctoritate reipublica commissum.*
- 11. *Homicidium illicito casuale affirmat Suar. esse impedimentum.*
- 12. *Distinguntur duplex homicidium casuale, & voluntarium.*
- 13. *Homicidium casuale non videtur impedimentum esse, bene tamen voluntarium, præmeditatum, & simplex.*
- 14. *Satisfit rationibus contrariis.*
- 15. *Homicidium quamvis occultum, & nemini à committente notum, docet Suar. esse impedimentum.*
- 16. *Veris videtur debere esse saltem probabile.*
- 17. *Fit satis rationibus Suar.*
- 18. *Mansuetudo occidere effectum subsecuto impediri est, secus consules.*
- 19. *Qualiter intelligatur illud impedimentum, vel propter enormia peccata publicè infirmum fuisse.*
- 20. *Assumere serid habitum alterius religionis etiam brevissimo tempore est impedimentum.*
- 21. *Matrimonium consummatum qualiter præstat impedimentum.*
- 22. *Ratum matrimonium præstat impedimentum ad licitam receptionem per vota biennij, secus ad professionem.*
- 23. *Seruitus actualis est impedimentum.*
- 24. *Explicatur impedimentum ex defectu iudicij.*

1. **P**rimaria impedimenta sunt quinque contenta in cap. 2. examini. gen. & i. p. constit. cap. 3. Hæc sunt. Primum recessisse à gremio Sanctæ Ecclesiæ fidem abnegando, vel in errores contra ipsam sic incurrendo, ut damnatus ob aliquam propositionem hæreticam quis fuerit, vel vi suspectus hæresis per sententiam publicam declaratus, vel si infamis ob excommunicationem tanquam schismaticus spreta auctoritate, & providentia sanctæ matris Ecclesiæ exiterit. Secundum est. Homicidium aliquo tempore perpetrasse, vel publicè infamem propter enormia peccata fuisse. Tertium est, habitum simpliciter alicuius religionis fratum, vel clericorum vitam aliquando cum eis agendo, siue emissâ, siue non emissâ promissione, vel heremitam cum vestibus monachalibus fuisse. Quartum est vinculo matrimonij consummati, vel servitutis legitime ligatum esse. Quintum est infirmitatem pati, unde obcurari, vel parum sanum iudicium ei reddi solet, vel dispositionem notabilem ad huiusmodi infirmitatem habendam.

2. Hæc impedimenta primaria, & substantialia vocantur, quia quodlibet illorum in Societatem ingressum impedit, ut contra attentatum prorsus irriter, & annullat: quem effectum facit indicant illa verba, i. p. constit. cap. 3. *omnino excludunt dictio enim omnino non solum licitum, sed validum ingressum denotat, & habetur expressè in congregat. 7. nostra Societatis decreto, 35. & actione 41. & canon. 26. Et tradit Thom. Sanch. lib. 5. in Decal. c. 4. n. 60. Suar. tom. 4. de Relig. tract. 10. lib. 2. cap. 1. à num. 17. Neque contrarium est probabile.*

3. Possit autem religionem præcipuè interueniente auctoritate Summi Pontificis aliqua impedimenta constituere, quibus affecti reddantur inhabiles, & incapaces ad ipsam, res videtur in dubitata. Nam cum inter religiosum, & religionem contractus intercedat, quo religiosus se tradit religionis obsequio, & religio obligatur alere, & sustentare religiosum, ipsamque iuxta regulæ constitutiones in via Dei dirigere; apponere potest conditiones, quibuscum hæc obligatio substat, & quibus deficientibus nulla sit. Esse autem supradicta impedimenta convenientissimè, & prudentissimè apposita constat ex ipsa ratione, qua Sanctissimus Ignatius Pater noster motus est ad ea statuenda. Nam primum, & secundum impedimentum apposuit, ne foetias minus aptos, & idoneos ministros haberet ad bene, & fideliter Evangelizandum, & in agro Domini verbum divinum seminandum. Negari enim non potest aliquo impedimento ex illis affectum notam aliquam habere, & præsumi in similia lapsurum; ac proinde minus ex hac parte idoneum ministrum esse, quam si ab omni illo impedimento liber existeret. Tertium impedimentum constituit, ne in Societatem ingressuri vllam, vel leuem notam inconstantie in Dei obsequio haberent. Tum & præcipuè ne difformes in iudicando essent, neve minus affecti nostro instituto, quod sanè timeri posset de illis qui aliud institutum religiosum experti sunt. Quartum sancius, ne vxori, vel domino detrimento essent, si abique illorum consensu, alicuius iuris circumstantiis servatis religionem ingrederentur. Quintum apposuit in favorem Societatis, quia sic læsi fore iuriles sunt.

4. Qualiter autem hæc impedimenta intelligantur, breviter subiiciam. Primum impedimentum quatuor partes constituit. Prima est, recessisse à gremio Sanctæ Ecclesiæ fidem

abnegando; addit verò, i. p. constit. cap. 2. *inter infideles*. Secunda est recessisse à gremio Sanctæ Ecclesiæ in errores contra fidem sic incurrendo, ut damnatus ob aliquam propositionem hæreticam quis fuerit: locus allegatus constitutionem subiicit ob aliquam propositionem hæreticam. Tertia est, si vi suspectus hæresis per sententiam publicam sit declaratus. Hæc pars in constitutionibus non videtur contineri: Solum enim secundam, vel fortè etiam tertiam his verbis comprehendit; incidendo in errores contra fidem, in quibus reprobus fuerit per publicam sententiam. Quarta est, si infamis ob excommunicationem tanquam schismaticus spreta auctoritate, & providentia Sanctæ matris Ecclesiæ spreta auctoritate, & providentia Sanctæ matris Ecclesiæ exiterit. Constitutio verò subiicit infamis ob excommunicationem; solumque dicit, si se more schismaticorum ab Ecclesiæ unitate se iunxerit. Circa huius impedimenti intelligentiam aliquæ suboriuntur dubitationes.

5. Prima, quia videtur supradictæ partes sine necessitate multiplicari. Nam si recessus à gremio Ecclesiæ abnegatione fidei impedimentum constituit; ut quid addit recessus à gremio Ecclesiæ, errorum amplexu per sententiam damnato? Nulla enim necessitas erat huius sententiæ, cum solum errorum amplexu fides esset abnegata. Sed huic dubitationi respondebit aliquis m. i. p. illius impedimenti integram abnegationem fidei esse comprehensam, qualis est Paganismus, vel Iudaismus in 2. hæresi denotari. At huic responsioni obstat; quia inde inferitur hæreticum dum per sententiam damnatus non est, à Societate non excludi: quod certe non apparet probabile. Quocirca verius censo m. i. p. quancumque abnegationem fidei receptæ (hoc est) quamcumque Apostatiam à fide comprehendi, siue Apostatiam sit hæresis Paganismo, vel Iudaismo, vel Hæresi, in 2. verò parte comprehendit errorem in fide, qui cum non sit ita directus, & immediatus fidei oppositus ob defectum contumaciæ, exposulatur. N. S. P. Ignatius publicam sententiam, qua se errans damnaretur ob aliquam hæreticam propositionem, vel de hæresi suspectus declararetur. Interim tamen dum non declaratur; si publicus est talis error, vel de illo vehementer suspectus, ita ut timeatur in iudicio conveniri posse, non debet in Societatem admitti, quod iudicio Præpositi Generalis relinquatur. Ac in *Glossa dictæ cap. 3. parte prima confitit. Ex quibus verbis constat errorem in fide abique sententia non esse impedimentum irritans, sed impediens. Nam in impedimentis irritantibus nihil potest. Præpositus Generalis bene tamen in hoc impedimento: Et tradit Suar. tom. 4. de Relig. tract. 10. lib. 1. cap. 1. n. 3.*

6. Secunda dubitatio est qualiter abnegatio debeat esse? Respondeo debere esse perfectam; ac proinde requiri, ut interius, & exterius fidem abnegaverit. Nam sola interior abnegatio impedimentum esse non potest; cum nec panis Ecclesiæ subiiciatur. Exterior sine interiori non est abnegatio, sed abnegationis simulatio. Deinde hæc abnegatio debet esse à fide recepta, & in adulta ætate professa; alius non tam esse personalis recessus à fide, quam nationalis, qui impedimentum non præstat, ut expressè declarat. Dicta i. p. constit. cap. 3. in *Gloss. litt. B.* Sed quid sibi vendicat illa dictio *inter infideles*; an inquam quod abnegatio fidei inter Catholicos non sit impedimentum? Minime; cum grauius sic recedens peccet. Quapropter credo dictionem illam potius aggravare impedimentum, quam illud restringere; ita ut faciat hunc sensum abnegare fidem in adulta ætate professam, vel amotè esse impedimentum.

7. Maior dubitatio est; an publica debeat esse hæc abnegatio? Videtur publicam debere esse; quia alias sic abnegantes nullam notam haberent, qua minus idonei ministri ad Evangelizandum essent. Ex alia parte videtur publicitatem non requiri, sed sufficere delictum publico postulatorem, cur Sanctissimus Ignatius cum non expressit, sicut expressit in 2. 3. & 4. illius primi impedimenti? Propter hæc Suarez tom. 4. de Relig. tract. 10. lib. 2. cap. 1. num. 14. Censet non esse necessariam abnegationem publicam, & occultam sufficientem esse; (et ideo concedat de homicidio,) ac proinde dicit abnegationem debere esse probabilem. Mouetur illis verbis, cap. 3. *dict. 1. parte constituitur.* Abnegando inter infideles, quasi tacite indicaretur infidelibus constare debere abnegationem. Leue quidem fundamentum, & alienum assensu illius debentis, ut dixi. Censet igitur verum, quod Suarez dicit debere esse abnegationem probabilem (hoc est) notam duobus testibus ad minus, quia alias non satis percipio, quomodo abnegans notam haberet, que illum minus idoneum ministrum Evangelij redderet. Neque obstat hanc publicitatem non esse expressè 5. Ignatium in illa i. p. impedimenti sicut in reliquis tribus expressè; quia iudicatur ex ratione, qua motus fuit infirmiter exprimi; eaque de causa in loco allegato *constituit. qui principiter spectandus est*, non subiicit infamiam in schismatico, sed solum dixit vel se more schismaticorum ab Ecclesiæ unitate se iunxisset. Adde aliud esse famulum,

per sententiam publicam, aliud probabile, dicitur namque abnegationem fidei probabilem constituit impedimentum, tamen non sit publica per sententiam, vel famosa; quia sola illa probabilitas videtur sufficiens, ut tali delicto affectus notam habeat, quæ illum minus idoneum reddat ad verbum diuinum seminandum. Præterea esto dicemus abnegationem fidei debere esse non solum publicam, sed publicam, ut impedimentum constituat, non inde infertur Sanctissimum Ignatium minus apte in assignandis impedimentis processisse: Supponit enim ex ratione decidendi huius constitutionis hæc impedimenta ex delicto debere ita publica, quæ notam cauent: Sed quia abnegatio fidei grauius delictum est, quam error, vel Schisma; ea de causa in abnegatione fidei quamlibet publicitatem iudicauit sufficientem, siue sit abnegatio publica iure, vel facta, vel fama, at in errore, vel Schismate ad specialem publicitatem impedimentum restrinxit.

8. Tertia dubitatio est, si vel suspectus hæresis fuerit per sententiam declaratus; cum tamen verè in errores non incidit, an sit verè à Societate exclusus? Videtur cerè esse; quia sententia in falsa præsumptione fundata eodem modo te minus idoneum reddit, ac si omni ex parte legitima esset. Adde in his impedimentis non tam spectatur delictum, quam illius infamia; siquidem parator grauius delictorum eo in loco ex consensu Generalis Præpositi recipi potest, ubi non est infamia. Nihilominus veritas censet, te exclusam non esse. Tum quia sententia in falsa præsumptione fundata vera sententia non est. Tum & præcipue quia non excluditur quicumque suspectus hæresis per sententiam damnatur, sed qui sic in errores incidit, vt per sententiam de aliqua propositione hæretica damnatus fuerit, vel vt suspectus hæresis declaratus. Ergo si verè in errores non incidisti, non es in hoc impedimento comprehensus. Neque obstat eundem effectum ex vna sententia, ac ex alia inferri, si sub verbis legis comprehensa non sit. Neque verum est non tam spectari delictum quam infamiam; vt quomodo enim spectatur primò delictum, secundò infamia. Infamia autem sine delicto impedimentum non præstat, & merito quia in re est iniusta, & iniusta.

9. Quarta dubitatio ne quo Schismate est dictum impedimentum intelligendum? Respondeo esse proprium Schismata, esto ab hæresi separatum. Nam licet regulariter Schisma cum hæresi coniunctum sit; vt tract. 6. disp. 4. punct. 5. Diximus, quia tamen abque hæresi proprium, & verum Schisma reperitur, vt ibidem probauimus; ea de causa Schisma abque hæresi impedimentum facit. Sed non quodcumque Schisma hoc impedimentum præstat. Sed Schisma inducens excommunicationem infamem, quod non contingit, nisi cum personaliter, & non more rationis excommunicatus esses, vt in dicta, 1. p. confituit. c. 1. in Gloss. notatur.

10. Secundum impedimentum duas partes continet, nempe perpetrare homicidium, vel propter enormia peccata infamem esse. Et circa primam partem dubitari potest, de quo homicidio intelligendum sit, de illicito, an etiam de licito; de voluntario, an etiam de casuali, de publico, an etiam de occulto? Et quidem non comprehendi homicidium in propriam defensionem factum res est indubitata; cum neque irregularitatem imponat, neque impediatur vsum ministerij facti, neque sit homicidium propriè, sed defensio. De homicidio autem autoritate publica factum non deerant qui asserunt impedimentum præstare, quia irregularitatem imponit, & vsum ministerij facti impedit, & defectum lenitatis, seu aora aliqua crudelitatis inurit, & consequenter minus idoneum Evangelio ministrum reddit. Ceterum omnino tenendum est impedimentum non esse. Tum quia homicidium in rigore non interfectionem licitam; sed illicitam significat; vt tradit D. Thom. communiter receptus 2. 2. quæst. 100. art. 88. Tum quia in hoc secundo impedimento, sicut in primo loquebatur Sanctissimus Ignatius de delictis & peccatis, ibi vel propter enormia peccata, & expressit homicidium ob eius grauitatem. Tum quia nota, quæ culpam non inducit lenis est considerationis, neque ministerium verbi Dei impedit; quippe nullam irrogat infamiam. Tum denique, quia Præpositus Generalis, & Prouincialis potestatem habens dispensandi in irregularitate orta ex hac potestatiua interfectione, vt constat ex compendio priuileg. Societ. verbo dispensatio §. 2. Supponitur ergo sic interfectores impeditos non esse religionem ingredi, & ita tradit Suar. tom. 4. de Relig. tract. 10. lib. 2. cap. 1. num. 7.

11. Quocirca cum de homicidio illicito, & peccaminoso constitutio intelligatur, dubium est; an debeat esse directè voluntarium, an sufficiat casuale? Suar. d. lib. 2. n. 1. c. 9. Affirmat quodcumque sufficere. Mouetur primò; quia ita videtur in Societate receptum. Secundò, quia quandoque leges aliquid volunt disponere de homicidio voluntario, ita vt casuale non comprehendatur, illud exprimunt, vt constat ex Trident. sess. 24. cap. 6. de reform. Quia sub homicidio non so-

lum voluntarium, sed casuale propriissime continetur. Cum ergo constitutio abque vlla distinctione homicidium constituit pro impedimento irritante, non solum de voluntario, sed etiam de casuali est intelligendum. Tertio leges prohibentes absolute delicta, & illis censuram efficientes non solum comprehendunt delicta voluntate directè facta, sed etiam indirectè. Aliàs non esset opus hanc directam voluntatem aliquando exprimere.

12. Pro decisione præmitto homicidium tam casuale, quam voluntarium dupliciter dici. Aliud est casuale culpabile, aliud inculpabile. Culpabile est, in quo culpabiliter præstas causam mortis, tamen si mortem non inrederis. Inculpabile est, quod casu, & fortuito accidit; eo quod præter tuam voluntatem causa homicidij fuerit apposta, vt si omni humana diligentia facta cauedi periculum sagittam proieceris, & hominem interfeceres: nam illius sagittæ projectio, quatenus causa mortis fuit, tibi inculpabilis exitit, quia & inuoluntaria. Deinde si vulnerares Petrum vulnere non lethali, ipse tamen sua negligentia, vel imperitia medici moreretur, homicidium casuale esset, & inculpabile, quia esto fueris aliqua Petri mortis occasio, non tamen causa: Et tradit Lessius lib. 1. de iustit. c. 9. dub. 15. E contra homicidium voluntarium dupliciter dicitur. Simplex, & præmeditatum. Simplex dicitur, quod eo tempore directè volutum est, quo contingit, vt fit in subitaneo impetu, & rixa. At præmeditatum, quod tempore antecedenti præmeditatum, & cogitatum est, & deliberatum fieri, vt latius tradit Farinac. praxi quæstion. 126. in princ. His positus.

13. Conferem dicendum homicidium casuale inculpabile, & culpabile non esse impedimentum in Societate; bene tamen voluntarium, præmeditatum, & simplex. Duplicem partem continet conclusio. Secunda videtur aperta, quia homicidium simplex ex directè voluntate commissum non distinguitur à præmeditato in effectu, neque in voluntate; sed solum in aliqua accidentalibus circumstantiis. Quapropter constitutio puniens homicidium absolute tam de præmeditato, quam de simplici intelligi debet. Primam partem conclusionis, in qua est difficultas; sic probat. Quia sub constitutione, & lege imponente aliquam penam in homicidio non venit homicidium casuale etiam culpabile. Textus videtur expressus, in lege 1. in princip. Cod. ad legem Cornel. de Sicar. c. 9. in leg. 1. §. Diuus Adrianus ff. eodem: ibi si non occidendi animo hoc admisit, absolui posse, & pluribus firmat Farinac. quæst. 126. num. 4. eaque de causa quæst. 119. num. 40. Dixit statim statuto, quod homicida condemnatur in penam pecuniariam, vt puta in centum, quæ si non soluerit intra mensem decapitetur, non comprehendit, nisi homicida fuerit dolosus, & voluntarius; idemque probat plurimum autoritate Tiraquel. tractat. de pænitent. causa 33. num. 10. Menoch. lib. 2. de arbitrar. casu 124. per totum. Cum ergo exclusio ab statu religioso homicidio imponatur, non de quocumque homicidio, sed voluntario debet intelligi. Præterea id mihi perituet verbum, quo S. P. N. Ignatius vitur, nempe perpetrare homicidium, quod sanè indicat propositum animatumque deliberatum delicti. Nam perpetrare propriè, & in rigore latino significat ad effectum perducere id quod iam in mente inceptum est, siue in bonam, siue in malam partem, vt colligitur ex adductis ab Ambros. Calepino verbo perpetratio. Deinde quia Societati priuilegium concessum est dispensandi in irregularitate orta ex homicidio casuali cum ingredientibus in eam, vt constat ex compendio priuilegiorum, verbo dispensatio §. 2. Ergo supponit Pontifex habiles, & capaces esse huius ingressus. Alias frustraneum esset priuilegium, quod mandari executioni non possit, quam rationem etiam Suarez conuenit dissolueret; dubio an fuerit allecurus. Nam quod dicit illo cap. 1. num. 9. Hanc potestatem concedi propter alios affectus non satisfacit, ob nullum enim effectum concedi potest, si hanc habens irregularitatem capax religionis non est. Denique hæc explicatio fauorabilis est, & inhabilitatem ad religiosum statum temperat. Ergo est sustinenda.

14. Neque obstant contraria. Ad i. nego sic in Societate receptum esse, mihi enim non constat. Ad 2. & 3. concedo sub homicidio non solum voluntarium, sed casuale intelligi, præcipue si decretum sit fauorabile, quare erat illud Trident. sess. 24. cap. 6. Concedens Episcopis potestatem dispensandi in omnibus irregularitatibus: volens autem Pontifex excipere homicidij voluntarij irregularitatem, id expressè non quia satis non exprimeretur, si solum homicidium absolute sumptum exprimeret, vt si diceret excepta ea, quæ oriuntur ex homicidio, & maxime. Si adderetur perpetratos quia sic sumptum homicidium in materia odiosa stat pro famosissimo significato, quod est homicidium voluntarium; sed id expressè claritatis gratia. Quod satis colligitur ex toto tit. de homicidio, ubi in prioribus textibus irregularitas homicidio absolute imponitur, sub quo casuale non venit. Alias frustra Pontifex tot vicibus multiplicatis casuale homicidium irregularitate affectit.

15. Deinde non est leue dubium, de quo homicidio sit constitutio intelligenda, publico tantum, an etiam occulto? Suarez tom. 4. de Relig. tract. 1. lib. 1. cap. 1. num. 12. Existimat occultum sufficere, ita ut non solum publicum, sed nec probabile requiratur? Dicitur, quia constitutio non limitat ad publicum. Ergo absque evidenti ratione non potest limitatio adhiberi, præterquam quod in iure canonico ob homicidium quantumvis occultum irregularitas incurritur. Præterea ex contextu verborum ipsorum (inquit Suarez) conuincitur: Sic enim habent. Secundus est. Homicidium aliquo tempore perpetrata, vel publicè infamem propter enormia peccata esse: in quo contextu duo Suarez considerat. Vnum est eo ipso quod aduerbium publicè in posteriori membro additur, & non in priori, tacitè à priori excludi. Aliud est in reliquis delictis impedimentum poni ratione infamiae; in homicidio verò non, sed ratione solius delicti; sic in praxi testatur receptum. Nam si quis fatetur se homicidium absque eo, quod interrogaretur, an publicè, an secretè statim absque ulteriori progressu ut inhabilis repelleretur. Ergo signum est homicidium quantumvis occultum esse impedimentum essentiale. Quod si obicitur hoc impedimentum oppositum esse, ne hoc delicto homicidij notari minus idonei ministri sint ad verbum Dei Euangelizandum. Respondet Suarez *dict. cap. num. 13.* Id non obstat quominus occultum homicidium impedimentum præstet. Nam esto eo in casu hæc ratio cesserit; sufficit quod generaliter procedat, præcipue cum illud delictum, quod modo occultum est, possit postea publicum fieri. Deinde subicit notam illam non tam sumendam esse comparatione illorum, qui Euangelizandi sunt, quam Euangelizantium; ac proinde dictionem *notam* non tam significare infamiam, sed defectum; ita ut faciat hunc sensum qui hunc homicidij defectum habuerint, minus idonei ministri sunt ad Euangelizandum propter consuetam, & communem hominum infirmitatem, qui semel labentes sepius labuntur, vel factis naturam deprauatam ad similes lapsus inclinam ostendunt. Quod si ita est, homicidium quantumvis occultissimum impedimentum præstabit.

16. Cæterum etsi hæc probabilissime dicta sint difficilia apparent; durum enim videtur ob homicidium simplex occultissimum, cuius nullum periculum adeit manifestari, esse quempiam à religioso statu Societatis I. S. S. v. excludendum. Grauis namque delictum est, & verbo diuino seminandum magis contrarium abnegatio fidei, quam homicidium, & tamen de abnegatione fidei fatetur Suarez *dicto cap. 1. numer. 14.* Esse necessarium, ut saltem sit probabilis. Ergo ipsi de homicidio fateri debet: cum nulla specialis ratio in abnegatione fidei, quam in homicidio reperitur, ob quam abnegatio fidei occulta non præstet impedimentum ingressui Societatis; præter autem homicidium: nam in vtroque impedimento eadem est ratio decidendi, ut constat manifestè ex illis verbis, *cap. 2. exar. numer. 6.* Prædicti casus, &c. Contextus autem verborum idem omnino est (ut de se patet) in abnegatione fidei; ac in homicidio. Ergo ex nullo capite apparet fundamentum huius diuersitatis: Nam verbum illud *inter infideles*, quod fuit additum in constitutione non ad temperandum impedimentum, sed potius ad illud aggrauandum appositum est, ut in superioris impedimenti declaratione ponderati. Præterea id argumentum, quo Suarez conuincitur ad affirmandum homicidium occultum impedimentum esse, eformari efficacius poterit in abnegatione fidei. Conuincatur enim ex eo quod in constitutione secundi impedimenti aduerbium publicè non in homicidio, sed in aliis criminibus fuerit appositum. At in constitutione primi impedimenti publicitas non in abnegatione fidei, sed in errorum incurfu, & in Schismate apposta fuit. Ergo idem argumentum effici potest: Quapropter sicut de abnegatione fidei dixi cum Suarez requiri esse ad minus probabilem, hoc est duobus testibus notam idem censeo de homicidio, debere esse probabile, ut impedimentum præstet. Moueor ratione decidendi allegata à S. Ignatio, quæ fuit ne ministri Societatis notam aliquam haberent, ob quam minus apti; & idonei essent ad verbum diuini seminandum propter consuetam, & communem hominum infirmitatem. Ad hanc notam habere non possunt ob delictum occultum, & improbabile. Nam delictum dum est occultum, notam non irrogat. Nota enim ut ex pluribus comprobatur. *Ambros. Calepin.* infamia, & ignominia est. Quod si sumatur pro signo, seu indicio erit in hac parte indicium, seu signum delicti infamiam irrogantis. Ergo stante delicto occulto nulla est nota, cum nulla sit infamia, nec signum illis. Alienum ergo à veritate est sumere notam pro defectu omnino occulto, neque vllus Doctor hanc dictionem in ea significatione vsurpauit; quomodo ergo credendum est sanctissimum, & prudentissimum Ignatium in re ita grauea sic vium fuisse? Præterea quoad verbum Dei seminandum fructumque colligendum nihil omnino obest quempiam fuisse aliquando homicidam, dum homicidium prorsus

ignotum est. Nam comparatione audientium idem est esse homicidium ignotum, ac non esse committum: Et licet in homicidio per se spectari videatur delictum committum, deprauationem illius ingenitæ naturæ arguere, & fundamentum aliquod, seu suspicionem præstare simile committendi leuissimum est tale fundamentum: neque id S. P. N. Ignatius attendit. Nam in hoc impedimento non tam spectari naturam & inclinationem ingredientium Societatem, illorumque spiritualem profectum, quam profectum illorum, quibus Euangelizandum erat. Alias non mentionem Euangelij, & ministerij verbum diuini seminandi faceret, ut potest ad finem intentum proprii, & singularis profectus non necessarium. Neque concluderet se hæc impedimenta constitueret ob consuetam, & communem hominum necessitatem, sed diceret se constitueret illa impedimenta ob ingredientis infirmitatem.

17. Neque obstant rationes, quibus doctissimus Suarez motus est ad affirmandum occultissimum homicidium impedimentum esse. Ad primum respondeo etsi in constitutione non fuerit expressum an debeat esse publicum, vel secretum, satis ex ratione decidendi colligi debere esse ad minus probabile & licet id non colligatur evidenti rationatione; sufficit, quod probabiliter colligatur, ut prudenter sub opinione, & non sub euidenti assensus homicidium omnino occultum, & improbabile non esse impedimentum, esse verò occultum probabile. Ad confirmationem concedo homicidium omnino occultum constituit irregularitatem, nego tamen constituit impedimentum in Societate. Tum, quia non quælibet irregularitas homicidij hoc impedimentum constituit ut constat in occidente publica auctoritate, tum & præcipue, quia illa irregularitas non ob fructum, & spiritualem profectum illorum, quibus Sacramenta ministranda erant, impositur, vti impositur impedimentum in Societate, sed ob decentiam Sacramenti constituit. Secundum argumentum desumptum ex contextu verborum solum probat in homicidio non requiri eam publicitatem, quæ in aliis delictis requiritur, sed non probat aliam non requiri. Quare ex vi huius argumenti bene possimus affirmare in homicidio requiri publicitatem absolute siue iure, siue facto, siue ex fama. In aliis verò delictis requiri publicitatem ex fama, quæ infamem publicè constituit. Multo minus probat illud argumentum non requiri homicidij probabilitatem. Adde non sine mysterio in loco allegato constituit. (Qui præcipue spectandus est, ut potest directe impedimenta delictis, in examine verò definita supponuntur) omisisse aduerbium publicè, quod in aliis peccatis ab homicidio, in examine appouerat, quasi forte tacitè inuenerit tam in homicidio, quam in aliis peccatis publicitatem requiri. Ad confirmationem concedo eam, qui in examine fatetur homicidium à Societate repelli, quin vltimè interrogetur, an publicum, vel occultum, probabile, vel improbabile sit. Quia quando non est nimis necessarius Societati eius ingressus, prudentissime expellitur qui saltem sub opinione habet impedimentum distans. Sed præcipue expellitur, quia saltem sui confessione in illo iudicio facta, homicidium est non solum probabile, sed probatum, & quasi notorium: Secus verò videtur dicendum, si sub sigillo confessionis esset homicidium declaratum.

18. Præterea dubitare posses; an mandans, vel consulens homicidium fieri: eo ipso habeat impedimentum homicidij subsecuro; tamen ipse hominem physicè, & realiter non interfecerit? Cui dubitationi respondet S. Ignatius *parte constitur. cap. 3. in Glossa litt. C.* his verbis. Qui cum deliberatione homicidium perpetrari iussit, si effectus est consuetus, quamuis manu tua non occiderit, inter homicidas erit existimandus. Cum ergo de consulente nihil dixerit credo non esse impedimentum. Quia constitutio non de perpetratione homicidij moralis, sed Physica est intelligenda, & indigneque hæc additio de occidente per mandatum, ut mandantem comprehendat. Quippe communissima sententia est, censuram, & penam latam aduersus facientes non comprehendere mandantem, & consulentem; quia non verè, & proprie facit, sed interpretatiuè, ut multis probat Decian. *traç. 1. tom. lib. 9. cap. 32. per totum* Thomas Sanchez lib. 3. de matrim. *diff. 49. num. 2.*

19. Denique dicentibus, quæ ratione intelligatur illa secunda pars eius impedimenti; vel propter enormiam peccata publicè infamem fuisse. Constitutio dicit vel esse propter enormiam peccata infamem. Neque addidit dicitur necesse dicit fuisse, & meritiò quia illud aduerbium publicè necessitas supponitur si infamis est, quia infamis esse non potest, quia si fuit, & non est, neque illius periculum, cessat impedimentum. Si enim infamis discedens à loco, vbi infamiam contraxit tamque secretè respiciens, ut nihil timendum videretur, possit in Societate admitti (ut dicit Gloss. *illius constitur. 1. p. 63. litt. D.* & in *exam. 2. litt. C.*) à fortiori si omni loco infamia abolita est.

esset. Quæ verò sint hæc enormia peccata, ob quorum infamiam quis est ad Societatem inhabilis iudicio Præpositi Generalis. S. Ignatii in dicta Glossa confitetur remittit.

20. Circa tertium impedimentum, quod est assumptio religionis habitum, vel heremiticam cum veltu monachali fuisse. Aduertere debes gestationem dicti habitus etiam per unicum diem animo illam vitam proficendi impedimentum esse, vt expressè notatur in Glossa d. c. 3. confitetur. 1. part. litt. E. Additum fuit in e. 2. examini. pro maiori claritate habitum alicuius religionis fratrum, & Clericorum; vt tacite insinuetur debere in alia religione à Societate habitum esse susceptum; & præterea sumptio habitum religionis equitum D. Iacobi, Calatrava, Alcantara nec non D. Ioannis non præstare impedimentum; quia non est religio clericorum, vel fratrum communiter viuentium, & fuit desitum in congregatio generali decreto 125. & can. 5. Est tamen impedimentum, si habitum clericorum hanc religionum assumpsisset; quia si proptiè, & in rigore religiosi sunt, & voto religionis illius habitus assumptione sic latis: Et ita tradit Suar. tom. 4. de Relig. tract. 10. lib. 2. c. 1. n. 16. Duplicem rationem assignat P. N. S. Ignat. in exam. gener. c. 2. n. 6. Ob quam hoc impedimentum in Societate constituitur. Prior est, quia est indicium alicuius leuitatis, & inconstantiæ à prima vocatione desistere: Quod si dicas id etiam probari, neque in Societatem recipi posse, si receptus in ea exiret; respondeo negando sequelam (vt videatur eam Suar. concedere, d. c. 1. n. 20. sine), quia reditu ad ipsam Societatem hæc inconstantiæ reparatur. Posterior ratio est, vt omnes professi, coadiutores & Scholastici melius in domino conferuntur, si sint omnes veluti vnus coloris, & similitudinibus. Timuit enim S. Ignatius ne exeuntes ex alia religione, & in nostra recepti diuersimodè ab aliis de nostro instituto sentirent.

21. Circa quartum impedimentum, quod est vinculum matrimonij, vel seruitutis legitime id venit notandum est in loco constitutionis non fuerit expressum debere esse matrimonium consummatum. At quia illa cap. 2. examini. expressum est debere esse consummatum, & in Glossa confitetur. clarè iupponitur, solum matrimonium consummatum præstare impedimentum. Quod cessabit, si diuortium fuerit celebratum, vel si coniux licentiam dederit seruatis iuris circumstantiis, quales sunt ingressus alterius coniugis in religionem si iuuenis sit; vel periculum incontinentiæ habet, si tenex, & absque incontinentiæ periculo voti castitatis emissio. Quapropter vt bene notauit Suar. d. tom. 4. de Relig. tract. 10. lib. 2. cap. 1. n. 22. Si solum ex licentia coniugis vxoratus Societatem ingrederetur absque eo quod hæc circumstantiæ seruarentur, nullus esset eius ingressus quia non seruat conditionem, sub qua cessat impedimentum.

22. Matrimonio raro ligatur est substantialem à Societate impeditur non sit, at in ea nequaquam recipi potest absque coniugis consensu nisi recipiatur ad professionem faciendam nouitatu expleto; quia cum voto simplicia verum religionis constituenta vinculum matrimonij rati antecedentis non dissoluant, etiam subsequenti annullent, grauius læderetur vxor; si abique illius consensu postea sic matrimonio ligatur Societatem per vora biennij ingredi. Quod si aliquis sic esset receptus & repeti ab vxore potest, & Societas debet illum ab obligatione votorum absolueri.

23. De vinculo seruitutis nihil occurrit dicendum, cum satis clarum est illo stante impedimentum essentiale in Societate esse. Dominus autem concedere potest seruo licentiam ingrediendi religionem, & eo ipso cessat impedimentum, quia cessat seruitus. Non enim est impedimentum fuisse seruum, sed esse, sicut neque fuisse vxoratum, sed esse.

24. Quintum impedimentum, quod est pari defectum iudicij, vel ad illud habere dispositionem notabilem constat in graue damnum Societatis esse, si eo affectus in Societatem recipiatur. Quod si de hoc defectu dubium existat, medicorum consilio, accedente Præpositi Generalis assensu decidendum est.

§. II.

Expenduntur secundaria impedimenta à Societate aliquantulum excludentia.

S V M M A R I V M.

1. Hæc impedimenta enumerantur.
2. Adhita his sunt infectio sanguinis & maioratus.
3. Si legatus ex supra dicto impedimento recipiatur ab eo, qui potestatem non habet in illis dispensandi, nulla est receptio.
4. Quid in hac parte Provinciales ex iure ordinario possint?
5. An possint recipere qui 14. annum completum habent? Negat Sanchez.

6. Satis probabile est posse spectato iure scripto Societatis recipi spectata consuetudine.

7. Quid debeat Præpositus Generalis facere, si vult ne recipiantur nouitij ante 15. annum completum.

8. Si recipiatis cum aliquo ex his impedimentis ab eo qui potestatem habet dispensandi, si manifestes, valet receptio, si taceas, dubium est.

9. Probabilis est validam esse receptionem.

1. Præter supra dicta impedimenta substantialia sunt, quæ secundaria vocantur, quorum, singula vt dicit S. Ignatius. 1. p. confitetur. c. 3. quamuis à Societate non excludant, reddunt tamen minus idoneum eum, qui admitti exoptat, & postea tanti momenti esse defectus vt, & seruitio Dei non esset futurum cum eo quemquam admitti. Hæc sunt, quoad interiora atinent. Primò passiones, vel affectus, qui dominari non posse videantur, vel peccatorum habitus, de quibus non magna emendatio speretur. Secundò intentio minus recta, quam par esset ad Religionis ingressum, vt quæ cum humano aliquo sine sit admixta. Tertiò inconstantiæ, seu remissio animi notabilis, ex qua qui de ingressu agit parum utilis futurus creditur ad Societatis munera obunda. Quartò indiscretæ deuotiones, quæ in causa esse solent, vt aliquis in illusiones, & non exigui momenti errores incidat. Quintò litterarum ignorantia, vel ingenij, aut memoriæ ad eas addiscendas, vel lingue ad explicandum defectus in illis, qui præ se ferunt intentionem, vel desiderium ulterius progrediendi, quam solent coadiutores temporales. Sextò iudicij defectus, vel mutabilis in proprio sensu obduratio, quæ omnibus congregationibus multum solet facere negotij. Quoad exteriorum hominum impedimenta secundaria sunt. Primò, defectus in integritate corporis, morbus, debilitas, vel notabilis deformitas. Secundò ætas valde tenera, vel plus factis prouecta. Tertiò æs alienum, vel ciuiles obligationes. Habentur 1. part. confitetur cap. 3.

Impedimenta quoad animum explicatione non indigent eius enim arbitrio, qui potestatem habet recipiendi nouitios remittitur à loco confitetur. Glossa littera. H. Circa impedimenta corporis sic inquit constitutio in Glossa littera I. & K. An inducendum est eos qui deformitates, vel defectus insignes habent, vt gibbus, vel alia quæpiam monstruosa, siue sic nati fuerint, siue ex aliqua externa causa, vt percussione, & similibus id acciderit, ad Societatem nostram non esse idoneos, partim quod res huiusmodi ad sacerdotium obstat solent, partim quod ad proximorum edificationem, quibus cum ex instituti nostri ratione versamur minime iuant, nisi vt superius dictum est, aliis eximius virtutibus, ac bonis Dei dispensentur, cum quibus huiusmodi defectus corporis potius ad augmentum, quam ad diminutionem edificationis facturi viderentur. Quoad ætatem atinet 14. annis minore, vt quis ad probationem, aut 25. vt ad professionem admittatur. Si in quibusdam peculiaribus de causis antevertendum esse id tempus ad finem maioris diuini seruitij nobis præfixum videretur, penes Præpositum Generalem facultas erit prudenter, ac circumspectè dispensandi, & idem cum prouectior ætas fuerit considerabit, an expediat necne ad vniuersale bonum huiusmodi defectum tolerari. De ære alieno inquit constitutio diligenter consideretur, ne indoffendibili, vel perturbationis, occasio oriatur præsertim in obligationibus ciuilibus, de quibus iura disponunt præter rationem, quæ habenda est edificationis.

2. His impedimentis secundariis alia duo à Societate addita sunt in congregatio generali. Primum est, ne ingressurus Societatem ex infecto sanguine Iudæorum, & Saracenorum procedat. Sic enim congregatio 1. can. 3. decreuit. Quoniam Societatis ministeria eo maiori cum fructu in communi animarum salute procuranda exercentur, quo Nostri longius absunt his hominum conditionibus, quæ aliis offendentibus esse possunt: nullus omnino ex his, qui Hæbreorum, aut Saracenorum genere descendunt, deinceps in Societatem admittatur. Quod eorum quispian errore aliquo admissus fuerit, cum primò de hoc impedimento constituerit, quocumque tempore ante professionem detegatur admonito prius Præposito Generalis & expectato eius responso dimittatur. De qua re omnes ante admissionem perspicue admonendi erunt. Hoc autem decretum indispensabilis impedimenti vim obtineat, ita vt nullus omnino superior, ac ne ipse quidem Præpositus Generalis in ea dispensare possit. Subintelligitur de licita dispensatione, non de valida. Nam cum hoc impedimentum non sit essentiale, consequenter eo ligatus capax est, vt valide saltem in Societatem recipiatur. Ergo ab aliquo superiore Societatis, qui non potest esse alius nisi Generalis Præpositus. Desumptus est hic Canon ex decreto 41. & 42. eiusdem congregatio. 5. Vbi sic inquit congregatio. Quamquam Societas pro communi salute omnibus omnia fieri optat, vt quos poterit Christo, lucrifaciat, non tamen necessum est, vt suos ministros ex quouis hominum genere desumat. Quia potius ad